

Antonia Baumová

Naprosto bez života, nejlépe mrtvá

Město má v sobě mnoho měst, ale v noci je jiné, člověk vstupuje do jeho břicha. Jednou jsem tam zahlédla člověka, který seděl uprostřed rudě ozářeného množství lidí a ruku měl až po předloktí vnořenou mezi nohy jedné ženy. Volnou rukou si označoval klíčová slova v rozečtené knize, neboť to byl spisovatel. Pohledem kvapně přebíhal od svého předloktí ke knize ležící na rozechvělém břichu ženy, která však měla z jeho pěsti zjevně velkou radost. „Co si to tam píšeš?“ zeptala jsem se. Muž se potil a měl rozčuchané vlasy. Křičel na mě přes hlučnou hudbu, že mi později pošle textovku, ale jestli to opravdu spěchá, můžu se podívat i na web. Chtěla jsem se rychle prodrat davem, abych mohla dál popíjet, když mě spisovatel chytil za ucho a pomalu, slovo za slovem pronesl: „Žádné příběhy, jen samé bezvýznamnosti. Ale za to já nemůžu. Kdybych byl chudý, kdybych byl Ali, kdyby na mě někdo hodil bombu nebo mě alespoň diskriminoval nebo porušoval moje lidská práva, věř mi, bylo by to úplně jiné.“

Moji rodiče se neměli nikdy poznat.

Moji rodiče se jmenují Carmen a Götz, a tihle dva lidé se neměli potkat. Opravdu, myslím si a odhazuju cigaretu na střechu garáže, správně bych je měla nazvat rodičovské části, takříkajíc jednotlivé části, protože je nemůžu s dobrým svědomím vsadit do jednoho a téhož slova, do rodičovského slova, to je pro ně pomluva a pro mě lež, jednoduše se to na ně nehodí a čím dál o tom přemýšlím, tím míň se mi to k nim hodí, říkám si, posadím se zase za psací stůl a zkusím se učit.

Je tu příliš velký hluk. Ještě rozvedenější než mé rodičovské části už ani být nejde, celé roky jeden druhého mučili před soudem úděsnými ohavnostmi, až už nezbylo nic, pro co by se mohli žalovat, a až pak se nad jejich nešťastným rozloženým manželstvím rozhostilo ticho, a co zbylo, je rodinný zbytek, asociální, jak si musím v téhle chvíli zase říct, asociální zbytek rodiny s penězi, který mě svým povykem terorizuje až po střechu.

Rodiny jsou přehmatem, jsou nakažlivé, říkám si. Dole vřeští Astrid. Astrid, která se bez přemýšlení vdala za mého otce, na něj vřeští, protože se právě odněkud vrátil a stejně ji neposlouchá, kdo si myslí, že Götz poslouchá, nemůže to mít v hlavě srovnané, říkám si, když sedím nad paktem mezi Stalinem a Hitlerem. Hádka zesílila, měla bych jít dolů a požádat je o klid, ale pokouším se číst dál, protože chci. Ven odtud, zítra mám poslední maturitní písemku, a pak jsem ze všeho venku.

Dole třísknou dveře, vyskočím a stojím na prahu svého pokoje, ale pak se zase otočím a přeju k oknu, posadím se na parapet, pokuřuju, dýchám a říkám si, že tohle kouření na parapetu mi už tisíckrát zachránilo život, ano, myslím si, bez koukání do nebe a kouření na parapetu bys totiž už dávno skočila z tohohle parapetu dolů, říkám si a vyfukuju kouř do nebe, které někde za horami pokračuje.

Astridin křik se mi zavrtává za uši. Člověku je z toho chladno, jako je tady vůbec člověku chladno, dřív nebo později začne být chladno každému, říkám si. Nejspíš se hádají kvůli nové kolegyni, která byla právě s Götzem na služební cestě a kvůli které Astrid žárlí.

Oba poslední dny proto pobíhala po domě jako zraněná srna a mně jí bylo líto. Astrid je mi líto, Götze je mi líto, Carmen je mi líto. Chci být sama.

To bylo včera v poledne. Astrid smutnila a začala s vínem dřív než jindy, člověk u ní nikdy neví, a tak jsem si k ní přisedla.

Pohládila jsem jí ruku a s pochopením přikývla, přestože normálně jsme k sobě spíš odtažitě. Ona mi pohlazení vrátila, chvíli točila svými perlovými náušnicemi, které jí Götz musel koupit na důkaz lásky, a pak propukla v pláč. Brečela, skrývala svou uplakanou tvář za stále nové kapesníky, jež trhala a ze zbytků vytvářela stejně velké hromádky, na nichž pak spočívala rozechvělým pohledem, zatímco mi vykládala o bez-o-hledném Götzovi, který se jí pochopitelně zdá bez-o-hledný, jak by řekla Carmen, protože tvůj otec nenechá žádnou sukni na pokoji, říkala často, když tu ještě byla a i později, z Toskánska v telefonu, to Carmen pořád dál opakovala, a pravděpodobně, říkám si u okna, to taky už dávno věděla.

Už dávno to věděla a mně nejde do hlavy, jak si někdo může takhle zřídit život,

jak si ho může při plném vědomí a s otevřenýma očima proměnit v katastrofu a vřítit se do ní. V katastrofu manželek, myslím si o Carmen a Astrid, v pracovní katastrofu a katastrofu bližních, myslím si o Götzovi, a: v životní pohromu, lidskou karamboláž a totální osobní škodu – což se týká všech tří.

Když se Astrid vybrečela, ležely kolem ní v půlkruhu hromádky kapesníků. Ještě jednou jsem ji pohladila po ruce.

Vstala, trochu zahanbeně si odkašlala a ve svém obvyklém Astridině rozpoložení vyprodukovala obvyklé Astridino prohlášení o obvyklé Astridině činnosti, do níž se taky hned pustila: vyčistila dům, koupelnová zrcadla, záclony a uklidila zahradu, a já se odebrala do svého pokoje, který, jak si teď říkám, opustím, jak rychle to jen půjde. Jak rychle to jen půjde tenhle dům opustím, je pro mě mrtvý a umrtvila ho Astrid, svým poblouzněním do katalogu zařízení domácnosti ho úplně umrtvila.

Podušky, stojací lampy, aranžmá knižních obalů na servírovacích stolcích, všechno navzájem barevně vyvážené, a všude obrazové rámy, do nichž uvěznila údajně šťastné lidi, totiž sebe, Götze a mě. Ty zarámované fotografie však rozmístila po celém domě jen z toho důvodu, aby mohla před návštěvami hrát divadýlko, že tu bydlí šťastní lidé, což je přirozeně lež, neboť v tomhle domě nebyl nikdo v jediný okamžik nikdy šťastný, myslím si pořád vestoje u okna. Astrid celý dům systematicky potáhla glazurou z knižních obalů, obrazových rámu a vybavením domácnosti, tím hustým sirupem zařizování, který může za to, že se tu dá chodit jen hodně zpomalně, protože člověk je v tom lepkavém sirupu až po kotníky a má velký problém hnout se z místa. V našem domě, který zamezuje pohybu, nelepí však jen celé jeho vybavení, ale i vzduch, vzduch domácnosti, v níž se máme dennodenně zdržovat, je šedivý maz, kterým jen stěží procházejí slova, maz, v němž každé vyslovené slovo bolí, protože je slyší ještě léta dopadat a slyší, jak jiné zabíjí, maz, kterým se člověk musí agresivně probíjet, jinak se nepohne z místa. Tudíž se tu neustále bojuje. Všichni tu chodíme a navzájem se pobíjíme, protože nám nic jiného nezbyvá, klidně se dá říct, že se tím mazem konverzace neustále probíjíme všude rozneseným a rozmazaným Astridiným sirupem zařizování, kterým se tenhle dům nakonec zalkne, takový je v tomhle domě život, taková je skutečnost.

Dům ale umíral už v době, když jsme tady bydleli sami s Götzem, myslím si, vlastně když tady ještě byla Carmen, nacházel se už v pokročilém stadiu rozkladu. Rozklad začal přesně vzato už při založení rodiny, jak je třeba podle pravdy říct, ale když přišla Astrid, dům se definitivně zalknul a s ním jsme se zadusili i Astrid, já a můj otec, který je ovšem už tak jako tak mrtvý, říkám si u okna. Je mrtvý, pro mě je mrtvý, stejně jako Carmen, mí rodiče jsou pro mě mrtví. Jako rodiče jsou mrtví, jako Götz a Carmen přirozeně existují dál, ale jako rodiče jsou mrtví, jako takoví se nikdy nenarodili a sami sebe zabili, co já vím.

Je tu moc velký hluk, jdu dolů, musím, říkám si a postavím se před dveře do pokoje, ale hned se od nich zase odvrátím. Nechci to vidět, myslím si, nechci se přenášet do jejich špatných vztahů.

Dýchám, stojím a vracím se pak k psacímu stolu a ke Stalinovu paktu s Hitlerem,

sednu si před něj, abych pokračovala. Čtu, dělám si poznámky, rozbolí mě hlava a nesmím na nic myslet. Jen dnes a zítra, nemyslím si, pak bude navěky od toho věčného biflování paktů klid, říkám si. A především bude navěky pokoj se vším ostatním, což je mnohem horší, říkám si a zírám na pakt Stalina s Hitlerem. Bude konec s institucí strachu, institucí teroru, se školou, na jejichž chodbách teroru se vždy šířil strach z budoucnosti, který mě pak taky přemohl, čím déle jsem byla nucena chodit po těch chodbách teroru bez oken, tím jsem měla větší strach, ale největší strach se šířil ve třídách, v těch centrálních strachu, do nichž chodby teroru přímo vedly. Ve třídách nás po celá léta terorizovali svými zastrašovacími hesly o budoucnosti a o povoláních bez perspektivy a o tom, jak málo máme času, pořád opakovali, jak málo nám zbývá času a že se máme snažit co nejrychleji postupovat, abychom mohli udělat dřív maturitu, maturitu za dvanáct let, pro niž musíme získat dobré známky a dobrý průměr a hned nato pak začít, resp. dokončit bakalářské a magisterské studium, abychom neztráceli čas, jak nám při studiu budoucnosti neustále říkali a od třetí třídy nám téměř denně bez ustání rozdávali brožury týkající se budoucnosti, a vyučování se týkalo budoucího pracovního trhu, zahraničí, kázně, flexibility, praxe, hospodářské krize, a tuhle posedlost budoucností, říkám si teď před Stalinovým paktem s Hitlerem, musel celý učitelský sbor někde vyčíst z novin nebo jim ji do hlavy nalilo nějaké ministerstvo, v takovéhle vesnici, říkávala jsem často své kamarádce Líze, člověk rozhodně takovou nervózní nemoc z budoucnosti jako náš učitelský sbor sám od sebe nedostane, vždyť tady o žádnou budoucnost nejde, tady všechno zůstává pořád stejné a pomalé, říkala jsem vždycky Líze, a ta jen pokrčila rameny, vždycky jen pokrčovala rameny, jak si teď před Stalinovým paktem s Hitlerem vzpomínám.

Učitelské tělo pana Wolfa postihla nemoc z budoucnosti ze všech nejvíc, a on se velmi snažil, aby ji na nás přenesl. Pořád jen postával a tvrdil, že si musíme pospíšet, že se musíme zeširoka rozkročit, a v následující hodině, když vinou své nemoci úplně pozbyl smyslů, tvrdil naprostý opak: máme si prý najít speciální oblast, oznamoval ve třídě, a můj kamarád Julián si jednou četl ve svém Törlessovi nebo kde, udělal to z protestu proti nemocnému učitelskému korpusu, na rozdíl od ostatních, kteří se všichni nechali bez odporu nakazit, ale při pohledu na čtoucího Juliána se Wolfovu učitelskému tělu přetrhla nervózní nit trpělivosti, nervózní učitelské tělo pana Wolfa vytáhlo Juliána hned v hodině z lavice, vyvolalo ho a zeptalo se ho, jak je to s jeho plány do budoucna, a Julián dlouho, dlouho nic neříkal, až pak řekl, že chce studovat divadelní vědu nebo sociologii, a to to ve Wolfově učitelském těle jen žbluňklo a zasmálo se: A co si s tím chceš počít? Jezdit taxíkem? Ha ha, **tak** se smál budoucnostní, člověkem pohrdající režim v podobě pana Wolfa, který se nestyděl takovým způsobem dokonale ztělesňovat klišé hloupého zastrašovacího učitelského sboru, jak si teď u svého psacího stolu vzpomínám. Ne, budoucnostní režim, který se ho úplně zmocnil, se z něj naprosto nezastřeně smál, myslím si, a on se smál i mně, neboť jsem v tom Juliána nechtěla nechat a řekla jsem: pane Wolfe, to já chci taky, nebo půjdu na hereckou školu, řekla jsem, a on se jen smál a neříkal nic, jednoduše dál pokračoval v své prachmizerné budoucnostní výuce, protože mně už dávno nic neříká, ne, myslí si totiž,

že já žádné budoucnostní vyučování nepotřebuju, protože žádnou budoucnost nemám, protože se pro studium na gymnáziu, jak šíří či lépe rozsévá po celém učitelském sboru, nehodím. Astrid se teď zase rozječela, vřeští čím dál víc, za chvíli začne Götzovi nadávat, slyším, že nejspíš zase brečí. Mám v ústech hněv. Zakousl se tak, že cítím rudou, a měla bych zůstat sedět na židli.

K oknu, hlavu na vzduch, ještě jednu cigaretu. Nahoře visí horami nahlodané nebe, dole tichá ulice ve světle luceren. Je to takové pouliční ramínko, tahle ulice, a na něm je přilepena vesnická budka autobusové zastávky, která mě teď a denně trápí svým smutným a zároveň směšným vzhledem a u níž už nechci čekat, protože já vlastně přesně vzato jenom čekám a nejčastěji jsem musela vždycky čekat právě u téhle smutné a zároveň směšné vesnické autobusové zastávky. Do města, pryč odtud, říkám si.

2

Město má v sobě mnoho měst, ale v noci je jiné, člověk vstupuje do jeho břicha. Člověk musí vědět, jak do něj vstoupit, a Patrik mi v tom byl nápomocný. Patrik, u něhož teď bydlím a před kterým zase jednou utíkám, probíhám tím břichem na útěku před Patrikem, který mě chce vlastnit, který si do své zúředničené donucovací hlavy vzal, že mě bude mít, chce mě mít ve svém stylově navrženém bytě pro úředníky a postavit mě k ostatnímu nábytku jako další kus, aby se mu na to všechno líp dívalo, takový je Patrik, myslím si, a dnes po mně Patrik chce, abych s ním po jeho boku strávila večírek, JEHO nej-dů-le-ži-tější oslavu ce-lé-ho roku, jak řekl, chce, abych stála vedle něho, je to důležité, vysvětloval mi dnes několikrát, přijde celá jeho hloupá branže, taky Sue, a proto mě bezpodmínečně potřebuje, jako cosi kolemstojícího. Pod záminkou, že donesu něco k pití, jsem se odtamtud mohla vyplížit, a teď běžím, vdechuju světla, vpíjím je, člověk má být pořád napitý, myslím si a piju a piju a hledám Jo, probíhám slavnostním břichem.

Na poměry v břiše nikdo nedohlíží. Všechno je zahrazeno lidmi a pažemi, které něco potřebují, a tady dole se pořád provozují nějaké senzace, na něž mají navazovat nějaké ještě větší a lidi na sebe neustále hlaholí, jak rozměr těchhle senzací hodnotí.

Přes den se vychází ze všech domů a chodí se ulicemi za prací do jiných domů, a v noci se tady dole hledá senzace. Celou první noc jsem vypila do dna a všechno, co následovalo, jsem taky vypila do dna, až ze mě skoro nic nezbylo. Tady tedy byli lidi, kteří spěchali po ulicích a nikdy se nezastavili, ale kteří se ani tady dole nedávali nikdy poznat a pokaždé mizeli. Ale pak přišel jeden, který mě vzal do náruče. Byl tmavý, na obličej úzkou masku, byla to scéna a my se točili kolem sebe. Jeho zuby byly jako domy, na jeho kůži jsem cítila podlitiny, a kolem nás bylo samé tahání a cloumání, tak jsem ho vzala pevně za ruku, aby se mi neztratil. Na jeho krku jsem našla pach, který jsem si pro sebe schovala – pro to není žádné slovo, byl měkký a pevný a já chtěla, já

chtěla!

Chtěla jsem vědět jeho jméno, ale špatně jsem mu porozuměla, rozuměla jsem jenom Jo. Pak byl pryč a celá moje naděje je, že ho tady někde v břiše zase najdu. I teď ho hledám, hledám Jo a najednou tu stojí Patrik. Stojí tu se skleničkou v ruce a číhá a hledá mě mezi procházejícími hlavami, nedělá nic jiného než zběsile pátrá po mé hlavě v davu. Máváním mě volá k sobě. Patrik, říkám si a proti své vůli se přemisťuju k němu, je nebezpečný a má potenciál psychopata a s ním, s psychopatem, mám já smlouvu.

Patrik, který žije ve svém nudném počítači, Patrik, který nosí ve své počítačové skříňce malé, zapálené srdce, jež z něho dělá blázna a nepřetržitě ho pohlavkuje, myslím si, když stojím vedle něho a chci pryč, abych našla Jo, jsem ale nucena postávat vedle Patrika, který mě teď bere za ruku a v hlavě naslouchá jedinému povelu, že mě má k sobě připoutat.

Patrik, krátce po třicítce, art director, hodně práce, jakýsi obličej s brýlemi v černých obroučcích.

Tekutý, průhledný, kastrovaný.

To, že jsem se k němu nastěhovala, byla největší chyba, myslím si teď, zatímco mě pevně drží za ruku a řehní se na mě. Stojí vedle mě, ponořen do temněmodrého světla, hudba ho postrkuje, ve skutečnosti spí, jakmile ale kolem něho propluje nějaký profesionální kontakt, nakrátko se mu tvář rozsvítí, vyloudí ze sebe pár vět a pak spí zase dál. Ve spánku svírá mou ruku a dává pozor, abych se nehnula z místa. Od té doby, co u něho jeho přítelkyně, jeho bývalka Sue už nebydlí, nemůže Patrik spát, jak jsem zjistila, když jsem se s ním jednou v noci srazila v kuchyni, kterou předtím celou přerovnal a uklidil, což mě probudilo.

Tenkrát v kuchyni jsem se ho hned chtěla ujmout, protože když má někdo problémy se spaním, nemůže to být úplná mrtvola a musí se mu pomoci, říkala jsem si a celou tu kuchyňskou noc mu naprosto diletantsky a samolibě jako dceruška nějakého psychologa domlouvala, dá se říct, že brzy měla ta kuchyňská noc včetně mě svatozář a všichni jsme si pak lehli do jeho postele, kde skutečně vedle mě, drže mě za ruku, usnul, což mě tenkrát dojímalo a dneska mě to pobuřuje, stále znova, protože si stále znova vedle něho lehám a pokaždé mě to znova rozzuří, pokaždé víc, a brzy ta postel exploduje a skončí v plamenech. Nemůže už spát, myslím si, a proto si opatřil náhradu, opatřil si mě jako lidskou náhradu za Sue, která jeho byt zaplňuje vůní a náladou. Pravou příčinou jeho nespavosti totiž není Sue, Sue je mu úplně lhostejná, tu chtěl taky jenom jako náhražku, pravou příčinou jeho problémů se spaním je nemoc osamělosti, která ho pravidelně užírání, která už ho vlastně dávno pozřela, jak zjišťuju znova a znova od té doby, co pozoruju jeho život, skládající se z práce, produktů a pozvání, a ještě jednou: z práce, produktů a pozvání. Patrik, myslím si a pozoruju ho ze strany, jeho rovnoměrný nos, rovnoměrnou pusou, celý jeho rovnoměrný obličej, Patrik jezdí v dálkově řízeném autě-hračce po světě a v jednom z regálů mě objevil. Objevil mě, vyjmul a koupil a já, musím říct naprosto jasně, jsem se nechala koupit, protože potřebuju budoucnost a Patrik potřebuje ve svém výběhu nějakou, co postává kolem, takový je to obchod. Tahle kolem postávající není jen tak nějaká, **kdepak**, barevně se

mu sem hodí; musí to být bezpodmínečně taková, na kterou se smí pohlížet zpoza plotu, myslím si a vidím Patrika, jak se drbe na své oplocené hlavě, na hlavě, v níž k lítosti všech zúčastněných vězí.

Dívka, ne žena, tedy dívka, na kterou se smí pohlížet jen zpoza plotu, myslím si, taková je Patrikova představa té, jež nemá mít pod řasami jediný vlásek. Spatří-li Patrik vlásek na špatném místě, začne hysterčit a hned ho jde ustříhnout, protože má strach, že ho někdo uvidí s dívkou, která má vlas na špatném místě, myslím si, a jsem představena muži, spisovateli, který se k Patrikovi a ke mně, ke dvěma navzájem připoutaným, připojil. Patrik mě z demonstrativních důvodů políbí. Patrik, přemýšlím dál, si ve skutečnosti chce do svého výběhu nainstalovat dívku, která vypadá jako dívka z jeho časopisu, která jeho představu o dálkovém ovládnutí dovede k vyššímu stupni a umožní mu tak dosáhnout neuvěřitelného vrcholu, neboť Patrik, myslím si, si chce svůj neuvěřitelný vrchol opatřit prostřednictvím dívky, která je sexuálně kompetentní, ale ještě nikdy sex neměla, a v tomhle místě, myslím si, dosáhne Patrikova představa dálkového ovládnutí v celé své nekonečné hlouposti svého vrcholu. Dál, myslím si, by neměla dívka, na niž je možné pohlížet jen zpoza plotu, kouřit, nebo když tak jen příležitostně, pít, nebo když tak jen příležitostně, měla by příležitostně říkat věci, které vypadají chytře, a tyhle chytré věci by měla přednášet umírněným tónem, měla by mít perspektivu nějakého náramně znějícího povolání, nebo ještě líp už takové báječné povolání mít, ale zase ne moc báječné, měla by se obklopovat stejným uměním, stejnými knihami, stejnými novinami, stejnými filmy, stejným nábytkem, stejnými tématy hovoru jako on, krátce: měla by být naprosto bez života a nejlépe úplně mrtvá. Patrik, myslím si, se musel v mém případě přepočítat, jinak si nelze vysvětlit, že si mě postavil do svého výběhu. Možná byl ochoten kvůli své nespavosti něco slevit, možná nebyl schopný jasného úsudku, rozhodně se ale přepočítal a teď se pokouší si mě pro své účely otesat a osekát, a tenhle dálkově řízený a k lidem opravdu nepřátelský Patrik, tenhle nebezpečný partner, jak je třeba říct, běhá nepoznán kolem, sám sebe zná nejmíň, myslím si, a tahle úděsná celková situace v podstatě jen dokládá, co už jsem tušila dávno, totiž že emancipace, pro niž si Carmen doma založila celý jeden regál knih, se naprosto nevyvedla a nepodařila. Tušila jsem to už dávno, teď to ale vím docela přesně: nevyvedla se, je naprosto nevydařená. Svou hlavu jsem si přinesla z minulosti a nasadila si ji na současné šaty, nic víc. Nic se v ní nezměnilo, je to zatuchlý ženský obývací se samými uháčkovanými lžemi, které se v něm povalují neodhalené, ten pokoj je přečpaný natáčkami a závěsy. Závěsy, které jsem nevěsila sama, ale zavolala si na ně dálkově řízeného zahradníka, který mi má vůbec připevnit a správně do zdi přitlouct celý můj život, a tenhle dálkově řízený zahradník se tedy přece jen nepřepočítal, nýbrž počítal naprosto přesně, myslím si, přikyvuju a pozoruju Patrika a spisovatele, kteří musí strávit svůj nudný rozhovor, kteří jsou čistě ekonomickými důvody donuceni jej trávit. Spisovatel se ke mně s úsměvem obrací, Patrik se blíží mým lícím. Pohladí mi ucho a zašeptá, už půjdeme, a já ještě pořád přikyvuju. Patrik, myslím si, je uvnitř ve své skořepině hluboce znejistělý, někdo, komu aktuální požadavky doby a rozporuplné životní hlášky z jeho iPhonu popadaly přímo na jeho oplocenou hlavu,

kde jim naslouchá, ale kde mu taky vyvolaly obrovský zmatek, jež se snaží všemi silami zvládnout, násilím, myslím si. Proto musím tenhle výběh, tenhle areál co nejrychleji opustit, hned zítra ráno, myslím si. Můžu si odskočit na toaletu? přerušuju spisovatele a Patrika. Spisovateli na čele vyskočí vrásky a nedůvěřivě hledí na Patrika, který horlivě přikyvuje. Poděkuju a běžím, abych si obstarala další vodku a pak zmizela. Hned zítra tenhle výběh opustíš, to přiřezávání a osekávání musí skončit. Přiřezává si tě, necháš se od něho přisekávat, dohromady tvoříte přiřezávací komando a ty to vedeš. Někde v těch po staletích dochovaných usazeninách, přechovávaných v tvém mozku, myslím si, stojí psáno, že se chceš nechat obhospodařovat od zahradníka. I tobě, myslím si, musely do hlavy napadat různé aktuální hlášky, popadaly na ony dochované usazeniny: totiž že se vůbec nepatří vydávat se do rukou zahradníka, aby tě obhospodařoval. Usazeniny se nesnášejí s aktuálními hláškami, které zní: buď celkově absolutně volná, buď ženská, buď přitom jako muž, buď sexuálně osvobozená, chovej se sexuálně pokud možno co nejextrémněji, nech se všude co nejdrsněji přefíknout a dělej při tom co možná nejsebevědomější dojem (pročež nechci a nemůžu mít s takovýmhle sexem nic společného, opravdu, nemůžu nic takového provádět). Propagační hlášky, které mi napadaly do hlavy, myslím si dál, vyvolaly spolu s dochovanými usazeninami explozi a zanechaly po sobě na nejvyšší míru podrážděnou hlavu, hlavu zlostně toužící po ničení, hlavu vlkodlačí, myslím si. Přes den je to háčkující manželčina hlava, která s Patrikem ochotně promlouvá o produktech a pomáhá mu usnout, dostane-li ale tahle manželčina hlava vycházku, promění se v hrozivou hlavu vlkodlaka, která je posedlá obyčejnou zběsilou ničivostí týkající se dálkově řízeného Patrika, tak je to, říkám si. Před toaletou potkám spisovatele, musel jít za mnou, ptá se mě, jestli bych s ním nešla na nějaký večírek, ano, říkám a vrazím do Patrika, který mě hledá, chytne mě za ruku a říká, že už chce jít, půjdeš se mnou, hned teď, říká, chce mě zatknout a odvést si mě. Vytrhnu se mu, běžím pryč, prodírám se davem k východu, těsně za mnou Patrik, který se mě pokouší chytit, venku přivolá spisovatel taxík a já nastoupím, Patrik zůstane stát sám, jedeme, město je plné světel, taxík je předjíždí a vjíždí do nových, a po 88 nocích v břiše ležím kromě jiných i já v doprovodu spisovatele pod nějakým barem, speciální zařízení mě zásobuje vodkou a tabletami, někdo do ní vždycky něco přihodí, spisovatel si na mě lehá, z vlasů skladatele mu teče pot, už začínají šedivět, a on pláče, tiskne se ke mně, abychom byli jedna duše jedno tělo, na sobě leží dvě těla, která k sobě nepatří, myslím si, dívám se na nás, pak otočím hlavu stranou a koukám, neuvidím-li někde nad sebou mezi tančícími Jo, ale vidím jen třesoucí se lidi, jestli z radosti nebo strachem, to neumím říct. Vysoukám se tedy ven a hledám východ, vidím nohy podupávající do techna, někdo mě nohou kopne do boku, ležím na zádech a vidím nohy, které dupou, myslím si, ne, které pochodují, neboť ty nohy nedělají nic jiného, než že stejnoměrně rázují, ruce na horním konci těl jsou vystrčeny ztuha do vzduchu, kde na povel jásají a v pochodovém rytmu vykračují ze svého všedního dne, myslím si a cítím, jak mi to trhá nos. Techno, pochodová hudba, která člověka bezpochyby udupe k smrti, která slouží k všeobecnému zblbnutí, technologie zblbnutí, to nejhlupejší, co kdy lidstvo v hudbě zplodilo, techno bude naším zánikem, myslím si, když už se mi nedostává vzduchu,

protože někdo mi stojí na prsou a začíná poskakovat, Hitler by techno poslouchal rád, nařídil by je pro celou zem, stejně jako můj bývalý učitelský sbor, ten musel poslouchat techno, když na něj chodily ty jeho dezinfikované standardizující nápady, i Götz, pravděpodobně tajný posluchač techno. Techno, myslím si, zatímco hudba bobtná a odstupy mezi dupáním se zkracují, je hudba záměrně slabomyslných, které nic nezajímá, kteří se už kromě technomodlení o nic nepokoušejí, myslím si a podupaná se plazím po loktech po podlaze, posbírám zuby a hned se rozhoduju, že je prodám jako tablety, pokud mi to můj zdravotní stav ještě dovolí. Noc co noc bíle dýmající břicho, na černě pomalované zdi visí umění z vyvržených orgánů, zavařené do plastických fólií, noc co noc, vidím, se setkávají dva u baru a mají v sobě zalíbení.

Co je to?

Je to pohled očí, které se dívají přesně, možná je to škubnutí, které u toho druhého cítí, je to teplý pach, který žíznivě po pohybu toho druhého polykají z jeho košile.

Sami se uzamknou, i bar pro jistotu omotají signálními barvami. Na pultu černý inkoust a ujednání, neboť předem musí být jasné jedno: nemůžu tě do sebe vpustit, něco mi tam někdo vyrval a už nevsadil zpátky, neptej se mě, co to bylo, zeptej se radši mých rodičů a já tady před tebou na pultě ráda a hned rozprostřu svou složitou povahu. Rozhodně ode mě nesmíš chtít příliš mnoho a já ti slibuju, že ani já od tebe nikdy nebudu chtít příliš mnoho.

Krátce si ti dva, ovinutí zátarasovou páskou, dají vzájemně na srozuměnou, že jsou ochotní ke všemu možnému, ale zásadně neschopní té jediné jisté věci, a opustí břicho a uloží se společně do postele, která pod nimi příštího rána leží bledá a rozmazaná, taky je chladno, protože jeden z nich krvácející pokoj podle dohody kvapně vyklidil, tak je to, tak jsem to vždycky od těch křičících bolestí slyšela, tak se stane i mně, pokud pokaždé včas neuteču, abych zmařila to, že mi to roztrhne srdce, což je přesné vyjádření celého toho velkého srdečního problému, myslím si. Břicho, kterým proplouváš – je velkoryse pojatý projekt ničení srdce, místo naprostého týrání srdce, vyvrhnout a nechat ležet. Kolem táhnou vápencovité obličejy, fialové a mokré, proplouvám davem a chci ven, chci na jeden krk, na Joův krk, ale nemůžu ho najít, jen Patrik se ke mně najednou zase přitáhne a já se jeho očima, kterými můžu procházet, dívám do temnoty, nic se tam neděje, už vůbec nic, tahá mě za ruku, ale vytrhnu se mu a běžím pryč, dál plavu, dál a celé noci tím břichem, z nějž jsem nenašla cestu ven.